

faler som Universal middel Indførelse af Socialismen, og til den anden Side de Socialdemokrater, der tale om denne organiske Udvikling. Det interesserede mig for øvrigt at høre det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds tale om denne organiske Udvikling i Forbindelse med — som han udtalte i Gaar —, at han ikke troede paa noget Universal middel, for han sluttede sin store Toldtale i Fjor netop med de Ord, at Lægemedlet er Socialismen. Det glæder mig, at han ikke mere tror paa dette Voltakors, og naar jeg nu har hørt det ærede Medlem staa og tale om den organiske Udvikling, synes jeg, at han livagtig har mindet mig — uden Sammenligning i øvrigt — om afdøde Biskop Martensen, thi naar man læser dennes Udtalelser om Samfundets organiske Udvikling, er det næsten den samme Opfattelse, der gøres gældende, blot med den Forskel, at Biskop Martensen siger, at de, der have Øje for den og ville støtte den, udøve den rette *Konservatisme*. Det synes for saa vidt at være hele Forskellen paa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds og Biskop Martensen.

Men det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har maaske Ret, naar han mener, at Socialismen, saaledes som den er udtrykt i det Program, vi alle kende, vil skabe Ro i Arbejdsforholdene. Det er muligt, at den vil skabe Ro, men der er dog den Omstændighed derved, at det vil blive Dødens Ro, den skaber, hvis Forholdet ikke bliver det, at i samme Øjeblik, dette Lægemedel er bragt til Anvendelse, er indført, have vi Kampen paa ny, Kampen i en ganske anderledes kras Form, end vi have den nu, idet man saa vil komme til at føre Kampen imod det højeste af alle Principper, der eksistere: selve Personlighedsprincippet. Men der laa i denne Udtalelse fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds en værdifuld Oplysning med Hensyn til Aarsagen til den Arbejdsuro, som nu afføder saadanne Konflikter, at de kunne true Samfundstilstanden herhjemme økonomisk, thi saadanne Konflikter behøve i og for sig ikke at opstaa af den Omstændighed, at der finder Brydninger Sted mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, faglige Brydninger. Nej, det farlige Element i hele denne Sag indføres derved, at Agitationen for den socialistiske Ordning, som det ærede Medlem paapegede, skubbes ind i selve dette faglige og saglige Forhold — Agitationen for

at tilvejebringe Stemning for Indførelse af denne ny Samfundsordning.

Se, nu er der med Hensyn til Fagorganisationer jo det at bemærke, at Fagorganisationen som saadan aldeles ikke er nogen socialistisk Ting, aldeles ikke. Det er tværtimod en Faktor i det nuværende Samfund, det er en naturlig Afføding af dette Samfunds hele tekniske og økonomiske Konstruktion. Og jeg kan egentlig kun beklage, at der fra mange Sider i vort Folk gennem mange Aar har vist sig en Mangel paa Forstaaelse af, hvad Fagorganisationer egentlig ere. For derved har man i Virkeligheden bidraget til at støtte de socialistiske Bestræbelser for at drage Fagorganisationen ind under Socialdemokratiet og benytte den som et Led af dette. Disse Organisationers Opgave er jo at skabe bedre Arbejdsforhold i Form af højere Løn, kortere Arbejdstid eller andre lignende Ting, hvad det nu kan være, men Resultatet af saadanne Bestræbelser — naar de krones med Held gennem en kontinuerlig Udvikling — bliver ganske naturligt mere Tilfredshed med de eksisterende Tilstande. Men mere Tilfredshed med de eksisterende Tilstande kan kun betyde daarligere Arbejdsmark for Socialdemokratiet. Forholdene kunne efterhaanden komme mere og mere dertil — og det er for mange fagorganiserede Arbejders Vedkommende kommet dertil —, at de slet ikke tro paa, at de have noget at vinde under en socialistisk Samfundsordning. Derfor komme Fagorganisationerne, naar de virke rigtigt, naar de virke efter deres Bestemmelse, naar de virke for det, de skulle være Udtryk for i vort Samfund, netop til at virke antisocialistisk. Men dette er selvfølgelig i Modstrid med Socialdemokratiets Interesser, der kræve Tilstedeværelse af Uro og Utilfredshed, en stadig og stedse stærkere stigende Utilfredshed.

Det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) kom i sine vægtige og sagkyndige Udtalelser forleden til at berøre et svagt Punkt, en Lakune i hele den Bygning, Arbejdere og Arbejdsgivere have bygget op, og denne Lakune er at finde i det Forhold, at hos Arbejderorganisationerne have de underordnede Organisationer en suveræn Ret til at erklære Krig, det vil sige, at Ansvaret der er forflygtiget, og at der findes en Aabning, hvorigennem den partipolitiske Agitation kan slippe ind. Dette kan medføre, at disse Kampe ofte ville blive førte paa det Grundlag, at et